

física, tipus de personalitat, tendències caracterològiques i temperamentals, fórmula endocrina (equilibri hormonal) i influències exògenes (ambientals i tòxiques) (6). Negar aquestes influències o desvaloritzar-les, es oblidar dades d'una evident significació i la interpretació negativa de les quals no pot escudar-se tampoc en principis d'ordre religiós, perquè trobaríem confirmada la nostra interpretació per un filòsof de la talla de Sant Tomàs. El fet en si, sembla indiscutible, el que pot subjectar-se a controvèrsia, en tot cas és l'extensió d'aquest fet en el mitjà social i la quantitat d'anormalitat necessària i suficient per a constituir una manifestació de caràcter patològic, capaç de condicionar el franc voler.

Aquesta causa, que és la que podríem anomenar específica, i que cal atribuir, acceptant una terminologia convinguda, als semi-folls («dèmi-fous» de Grasset), és la que origina la major part de les irregularitats del viure que a través d'una inevitable misèria tenen una influència més desastrosa sobre la mentalitat i conducta dels petits delinqüents. Mes a l'entorn d'aquestes causes i com a una de les que, almenys, hi té una influència equivalent, és el tipus de personalitat i la resta de circumstàncies que defineixen la mentalitat global del menor.

Dos fets ben ostensibles confirmen la nostra manera de veure, el primer dels quals és l'escàs nombre de reincidents que ofereixen els rengles de menors que han estat tutelats en institucions del

(6) Per a fer-se càrrec de la influència d'aquestes causes damunt el psiquisme, cal només obrir qualsevol tractat de psiquiatria o tan sols de patologia interna, i consultar l'extens capítol de les toxifrenies (Psicosis endo i exotòxiques). Mes, sense necessitat d'arribar a aquests extrems, en casos tan vuyars i freqüents com són els que pateixen d'estreyniment, Vincent explica que el mal caràcter que se'ls atribueix és degut a la formació de toxines per l'abundor de colibacils, fet que s'ha pogut demostrar experimentalment injectant cultius d'aquesta bactèria en animals en els que s'han produït anàlogues manifestacions del sistema nerviós, fixant-se en l'home especialment en les neurones (Vincent: Comunicació a l'Acadèmia de Ciències. Rev. Méd. de Med. y Cirurg., any 1932 n.º 4, pàg. 99).

